

MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH

2015/1

LIKVIDACE LEPRY – Společenství pomocníků misijních leprosárií

Kolumbie

Indie

Libérie

Tanzanie

Okaffo (6 let)
z obce Zontoa
v Libérii má
na obličeji
patrné stopy
malomocenství.
I díky Vám mohl
být vyléčen.

Likvidace lepry je křesťanská nezisková společnost, která se i v dnešní době nebojí profilovat jako misijní organizace. Hlavním účelem je podpora projektů či středisek, které léčí lepru nebo tuberkulózu v zemích, kde se tato nemoc stále vyskytuje. Podporujeme střediska, která pečují o lidský život a člověka nejen po stránce lékařské, ale i po stránce sociální a duchovní.

Krásně nám rezonují slova papeže Františka, který na svém twitterovém účtu mimo jiné prohlásil:

„Lhostejnost vůči lidem v nouzi je pro křesťana nepřijatelná.“ (6.11.)

Lepra stále existuje! Je to nemoc lidí na úplném konci společnosti a naším cílem je těmto nejchudším pomoci. Jsme vděční za to, že pomáháte žít lidem, kteří tuto pomoc skutečně potřebují.

p o m o z t e j i m ž í t • w w w . l e p r a . c z

Libérie

Rehabilitační středisko v Gantě bylo jedno z prvních, které mělo ochranné pomůcky.

Ještě minulý rok se většině lidem při vyslovení slova Libérie vybavila země v Africe, občanská válka a chudoba. V roce 2014 se k nim asi připojí i slovo EBOLA. Naše média – tištěná i vysílaná – doslova děsila popisem situace, život v Libérii ale neskončil a neskončilo ani naše středisko v Gantě. I když musela být přijata jistá bezpečnostní opatření, ani na okamžik nebyl přerušen provoz a žádní pacienti nikdy nebyli odmítnuti; naštěstí se přímo ve středisku nákaza virem ebola neobjevila.

Pieter de Koning (59 let, hlavní lékař v rehabilitačním středisku Ganta), se v polovině listopadu zúčastnil našeho jednání ve Würzburgu, a sdílel s námi své pocity o aktuálním dění v Libérii:

„Když všichni odejdeme, kdo tu zůstane, aby pomohl?“

Jaká je současná nálada ve středisku?

Pracujeme dál, jenom jsme museli upravit náš režim. Například jsme pozastavili aktivní monitorování oblastí, protože nám bylo naznačeno, že to není bezpečné. Teď nemluvím jen o ebole, ale o panice, která byla vyvolána a mohlo tak dojít k napadení našich pracovníků.

Já jsem pořádně už půl roku nespal, pořád musím myslet na středisko a na možná nebezpečí. Provádíme kontroly všech pacientů, kteří k nám přijdou, provádíme bezpečnostní školení, aby personál věděl, jak má používat ochranné pomůcky. Dokonce jsme byli prvním střediskem v celém okrese Nimba, které ochranné pomůcky vůbec mělo, ale vím, že pokud by se mi tam objevila epidemie eboly, tak můžeme středisko uzavřít.

V našich médiích se objevovaly až hrůzné obrázky dění v Libérii...

To je hrozné, neuvěřitelné. Silnější panika byla v Evropě, než v celé Africe.

Život v Libérii normálně plyne, jenom lidé jsou vybízeni, aby byli ostražití a jednali odpovědně. Bohužel zde se dostávají do popředí pomluvy a různé představy, strach je zkrátka špatný rádce.

Například zdravotní pracovníci nemají dostatek ochranných pomůcek a kvůli tomu odmítají přijímat nemocné děti, protože by mohly mít ebolu. Dítě přitom trpí závratěmi, horečkou a bolestí hlavy, podobné symptomy, jaké vykazuje mnoho nemocí a často se zde jedná o malárii.

Indie

I. nemocnice

Před dvěma lety byl v našem nemocničním komplexu v Bhilai Pahari otevřen sirotčinec Bambino, který je nyní domovem pro 20 dětí z blízkého okolí. Jedná se o děti, které přišly o své rodiče nejčastěji vinou onemocnění tuberkulózou.

To ale není vše. Otec George jako dobrý hospodář reaguje na potřeby své farnosti a pokračuje ve výstavbě školy, která bude především přijímat děti z nejchudších, tzv. domorodců (tribal families). Zároveň se stále pořádají výjezdy mobilní kliniky (field trips), kdy je umožněno ošetření pro ty, kteří se nemohou dostavit do nemocnice. Poslední takovýto výjezd se konal ve vesnici Burdigora, kde bylo ošetřeno 162 osob.

Zároveň je nedostatek lůžek, když máte plné středisko pacientů, tak nemůžete přijmout další, a to jsou hrůzy spojené s touto nemocí.

Můžeš zkusit odhadnout, jak tato epidemie postihne Libérii?

Totálně! Libérie se pomalu dostávala na nohy a vše se opět zřítilo. Když vypukla tato epidemie, skoro všichni, kdo mohli, utekli. Víím, že se mě ptali, proč jako jeden z mála ošetřujících pracovníků (mimo těch vyslaných pomoci proti eboly) stále zůstávám na místě. Tehdy jsem jim řekl, že když všichni odejdeme, tak kdo tu zůstane, aby pomohl?

Lidé zároveň ztratili důvěru k lékařství a zahraničním lékařům. Bojí se jít do nemocnice, protože mají strach, že tam umřou. Tak raději zůstávají doma a skutečně umírají, bohužel zároveň i dále předávají nákazu.

Jsme tu svědky katastrofy a nejdříve musíme porazit epidemii eboly, abychom se mohli vrátit opět na začátek naší práce – pomoci zde v Libérii.

Přesto poslední zprávy jsou příznivé a situace se zlepšuje každým dnem, a co je důležité: počet nových pacientů klesá.

II. nemocnice

Nemocnice svatého Josefa v Phulpahari, která byla slavnostně otevřena v roce 2011, byla v loňském roce postihnuta lokálními záplavami. Při nich došlo mimo jiné ke zničení části obvodového zdíva a elektrického transformátoru.

Nemocnice přesto poskytuje péči nemocným z okolí města Midnapore, v současnosti je v ní udržován počet 30-40 pacientů a kolem 150 – 160 osob je v domácím léčení.

Otec Reginald se zároveň vedle primárního cíle – léčit, rozhodl pro zřízení školícího střediska pro zdravotní sestry a pomoci tak mladým lidem z chudých rodin získat větší kvalifikaci.

Tanzánie

Likvidace lepry podporuje a dodává prostřednictvím německé nevládní organizace Action Medeor léčiva do 20 zdravotnických zařízení v Tanzánii. Tyto léky, za jejichž kvalitu ručí AM, jsou zpravidla z lokálních zdrojů: tím podporují místní trh. Léky, které se v dané lokalitě těžko získávají, nebo je to dokonce nemožné, pochází z ostatních (především evropských) trhů.

Ačkoli zde již neznamena lepra problém číslo jedna, vzhledem k rozloze Tanzánie a počtu obyvatel patří tato země mezi státy, které evidují jeden z nejvyšších počtů výskytu malomocenství v Africe.

Kolumbie

Kolumbie je na první pohled země, která překonala či snad překonává postupně všechny překážky: i díky nerostnému bohatství ji neřadíme mezi státy chudé. Přesto tam chudoba je a to taková, kterou jsme schopni pozorovat i v těch nejchudších oblastech světa.

Úkolem Likvidace lepry zde není vytvářet vlastní projekty, ale být jakýmsi hybatelem: podporujeme místní projekty a snažíme se působit i na poli politickém (legislativa).

Ačkoli malomocní nemohou být ze zákona diskriminováni, tak k této diskriminaci stále dochází – od vyčlenění z kolektivu, přes posměšky až po ztrátu základních svobod, jako je lékařská péče a zaměstnání. Odstranění, tedy vyléčení tohoto stigma je jedním z hlavních úkolů komunitní rehabilitace.

Likvidace lepry se rozhodla zvýšit svou podporu na projektech v Kolumbii. Vedle komunitní rehabilitace se od roku 2015 přebírá záštita i nad projektem v Cienaga de Oro, kde zřídily Františkánské sestry P. Marie Pomocnice misii: konkrétně se jedná o dvě misie v oblastech Sincelejo a Córdoba.

AQUA DE DIOS (celý článek je na www.lepra.cz)

Místo, které je symbolem diskriminace malomocných v celé Jižní Americe, je kolumbijské leprosárium Agua de Dios (Boží voda). Tato oblast se nachází v horském údolí přibližně 120 km od hlavního města Kolumbie.

První lazaret pro malomocné zde byl založen v roce 1870. Na konci 19. století působili v Agua de Dios salesiáni. Mluvíme tehdy o době, kdy se lepra neléčila, protože se nevědělo jak – salesiáni sloužili malomocným. Lidé tam byli původně internováni často i proti své vůli. Dokonce docházelo k „lovu malomocných“: za každého malomocného příslušela finanční odměna, a proto se na tomto místě ocitali i lidé s kožními problémy, které neměly nic společného s leprou. Tak vzniklo místo, kde byli malomocní, kteří již nikdy nesměli odejít. Ono to ani nešlo: přístupová cesta byla oddělená řekou a lidé se tam přepravovali na kladce v síti, most byl postaven až mnohem později. Malomocní dostávali zvláštní průkazy a leckdy i docházelo k přejmenování, vznikla společnost ve společnosti, jakýsi stát ve státě s vlastní policií a úřady.

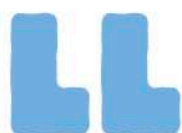
Roku 1961 bylo zařízení v Agua de Dios překvalifikováno z lazaretu na léčebné sanatorium. Později, téměř století po svém založení, bylo Agua de Dios zároveň oficiálně vyhlášeno jako samostatná obec.

LL zde vedle obuvnické dílny (kde se vyrábí speciální obuv pro malomocné) rozvíjí chráněnou dílnu, kde mohou bývalí pacienti nacházet uplatnění. Agua de Dios dnes znamená domov pečující o malomocné.

Kněz vede malomocného chlapce do Aqua de Dios. Z tohoto místa již nebylo možné odejít.

Dnešní stav: Chráněná dílna v Agua de Dios

otázky a odpovědi

Jak pracujeme?

Jsme fundraisingová organizace, jejímž účelem je získávání prostředků na nákup léků a zdravotnických potřeb pro léčbu lepry (malomocenství) a tuberkulózy v zemích třetího světa a podpora leprosárií v těchto zemích.

S kým spolupracujeme?

Vedle partnerů na profesionálním poli s léčbou lepry, jakými je organizace ILEP či DAHW (se kterými se přímo podílíme na chodu našich leprostanic v Africe a Kolumbii) jsou to především tamní biskupství, řádové sestry či charitní organizace.

Kdo nás kontroluje?

Naše činnost podléhá zákonům České republiky a zároveň naším nadřízeným kontrolním orgánem je Arcibiskupství pražské.

Co znamená, že Jsme misijní společnost?

Jakožto misijní společnost podporujeme péči o celého člověka. Nevidíme jen nemoc – lepru nebo tuberkulózu, proti kterým zajišťujeme léčbu, ale pomáháme odstraňovat i důsledky nemoci – vyloučení ze společnosti, ztrátu práce, smyslu života. Cílem není vyléčit lepru, cílem je uzdravit člověka.

MISIONÁŘ MALOMOCNÝCH

Vydává: Likvidace lepry
Josefská 43/4, 118 00 Praha 1

Tel. 222 514 201, e-mail: LL@likvidacelepry.cz
Texty, redakce: Vojtěch Eliáš, Lubomír Hajas
Grafika: Magdalena Martinovská
Úprava fotografií: Martin Záhora

Misionář malomocných je vydáván jako periodická tiskovina se souhlasem Ministerstva kultury, ev. č. E6706.

Likvidace lepry
Josefská 43/4, 118 00 Praha 1
č. účtu: u FIO banky
2400259272/2010

Váš variabilní symbol naleznete na listu s adresou.